

NIKDO NA PALUBĚ

 metafora

Přeložila Marie Frydrychová

EMY MCGUIRE

Ukázka z knihy:

Sedm duší. Sedm duší na palubě *Staré Eileen* a ani jediná neodpověděla na volání vysílačkou, jež mrtvě spočívala na manifestu jako amputovaná končetina. Jerry ji zvedl a vtom ucítil v zátylku ledový pramínek potu.

Šňůra byla přeříznutá.

Jerry sevřel harpunu, až mu zbělely klouby. Na moři se stávají zlé věci. Bouře zabíjejí a bratři se mohou utopit.

Jenže šňůru od vysílačky moře asi přeříznout nedokáže.

„Napínavý, klaustrofobický debut Emy McGuire je přesně ten druh thrilleru, kdy chcete přečíst ještě jednu stránku‘ a nakonec nespíte až do rána. Přímo jsem ho vdechla!“

– Emma C. Wells, bestsellerová autorka USA TODAY

„Po pravdě a bez pochybností prohlašuji, že Emy je jedním z největších talentů současnosti.“

„Próza Emy McGuire je strhující a plná obrazů. Thriller má rychlé tempo, nutí vás otáčet stránky, až nakonec zjistíte, že jste dočetli a netušíte, jak ten čas uběhl.“

„Ocitnout se v pasti uprostřed oceánu s hluboce nešťastnými lidmi zní samo o sobě dost děsivě a Emy McGuire dokáže z tohoto prostředí vytěžit maximum. Román vypráví mnoho příběhů, a právě díky tomu nabízí strhující čtenářský zážitek.“

„Když jsem knihu nedržela v ruce, tak jsem na ni myslela. Nabízí přehlídku postav, jakou jinde nenajdete, a tolik zásadních zvrátů a odhalení, že jsem po celou dobu měla nervy napnuté k prasknutí.“

– Čtenářské recenze z Gooderads

Nikdo na palubě

EMY MCGUIRE

NIKDO NA PALUBĚ

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

*Tato kniha je smyšlená. Jména, postavy, místa a události jsou buďto
dílem autorčiny představivosti, nebo jsou použity fiktivně.
Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými,
firmami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.*

No One Aboard © 2025 by Emy McGuire

Translation © Marie Frydrychová, 2026

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-3923-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-1261-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-946-1 (print)

Pro mámu, díky níž jsem propadla moři.

A pro tátu, díky němuž jsem se po něm plavila.

*„Ten, kdo se vydává na moře pro zábavu,
půjde pro povyražení do pekla.“*

(námořnické přísloví)

KAPITOLA 1

Jerry Baugh tu loď neviděl. Nevšiml si červené výstrahy na monitoru. Právě se totiž uvelebil v kokpitu svého Dyera 29, rybářské lodi na lov humrů, s nohama opřenýma mezi příčkami kormidla a s rukama na břiše.

Jerry měl za sebou úspěšný lov na hlubokém moři. Z kapsy bomberu mu čouhal ulomený rypec mečouna a on momentálně přemítal, jestli by si měl maso téhle skvělé ryby marinovat v citronové šťávě, nebo jednoduše ve starém dobrém másle.

Byl příliš rozptýlený, aby rozpoznal loď před sebou – zářivě bílou, vznášející se mezi černými vodami Atlantiku a temnou bezměsíčnou oblohou bez jediné hvězdy. Zářila touž zlověstnou krásou jako ledovec.

Anebo jako duch.

Když se ozval lodní alarm, Jerry sebou na sedadle trhl a jeho oblíbená čepice Bass Pro Shops mu spadla na prsa. Ciferník hodinek mu předtím potřísnila jediná kapička mečounovy krve, ale i tak viděl, že je devět minut po půlnoci.

Sundal nohy z kormidla a upřel zrak na radar. Momentálně držel kurz dvě stě padesát osm stupňů k maríně v Hallandale. A ta zvláštní bílá plachetnice mu stála v cestě.

Jerry vypnul autopilota a zpomalil. Srdce mu divoce bušilo. Kdyby nezahoukal ten alarm, zavinil by srážku a obě lodi by mohl poslat ke dnu.

Už jen kvůli tomu ho popadl vztek. Proč mu kapitán plachetnice neuhne z cesty? Jeho loď *Sheila 2.0* nebyla žádné tintítko, motor vydával ohavný blafavý zvuk, ne nepodobný drtiči odpadků. Na plachetnici by ho rozhodně měli slyšet.

Jerryho loď dosupěla blíž. Vypnul motor a snažil se srovnat si v hlavě, na co se to u všech mořských ďasů vlastně dívá.

Byla to plachetnice, to ano, ale vůbec se nepodobala těm prorezlým kocábkám, které kotvily v maríně v Hallandale poblíž *Sheily 2.0*.

Tahle loď byla nádherná.

Měla dva aluminiové stěžně, palubu s povrchem ze dřeva a na střeše kapitánského můstku rozložené opalovací matrace. Hladký, elegantně oblý trup lodi oslepoval svou bělostí. Lesklá krusta mořské soli pokrývala týkovou obrubu paluby, kterou už dlouho nikdo nečistil. Na boku lodi stálo kurzívou vyvedené jméno: *Stará Eileen*.

Jerry zíral jako v transu. Lodě jako *Sheila 2.0* se vyráběly, aby se zalykaly naftou a mořskou vodou, dokud nakonec v záškubech nedodělají v přístavu jako promáčený brouk ležící na krovkách.

Lodě typu *Staré Eileen* se vyráběly proto, aby byly úchvatné.

Jerry sáhl po vysílače zaháknuté za páskem a odkašlal si. Pak do ní promluvil.

„Eileen, Eileen, Eileen, tady Sheila, Sheila, Sheila, přepínám.“
Vyčkával.

Bývaly časy, kdy byl Jerry mladší (a o hodně hloupější) a chtěl si místo motorové lodi koupit plachetnici. Bylo to romantické, ta představa, jak si osedlá vítr a obepluje svět. Jenže nakonec se ukázalo, že právě vítr mu nahání strach. Vítr ho dokázal přemoct, dokázal se zmocnit vlády nad lodí a změnit její kurs. Jerry by musel

s touhle eventualitou počítat. Musel by nastavit krk a vydat se moří na milost a nemilost.

Jenže jak postupně pochopil, od moře se milosrdenství čekat nedalo.

„Eileen, Eileen, Eileen,“ opakoval do vysílačky.

Zřejmě tam všichni spí. Jerry se naklonil a zatroubil na lodní sirénu – pětkrát krátce, což byl signál nebezpečí. Čekal, jestli se vysílačka probudí k životu, aby na něj zámožný kapitán mohl vychrlit své omluvy, nebo pokud ne on, pak možná nějaký špatně placený člen posádky, který by se pak přihnal na palubu a znovu by najel na správný kurs.

Jenže se ozýval pouze zvuk povlávajících zplihlých plachet a vzdouvajících se vln.

Jerry se zamračil a pohrával si se zobcem mečouna, který mu čouhal z kapsy. Měl by zmizet.

Pachtil se potmě s motorem, znovu nastartoval. Oznamí pobřežní stráž, co viděl, kapitán bude mít malér, že byl tak nepozorný. A Jerry se do svítání vrátí zpátky na Floridu.

Jenže Steve by...

Jerry pohlédl na palubní desku, kde měl přilepenou fotku, na níž byl on a jeho mladší bratr. Byla to Stevova poslední fotka, než umřel. Jerry na chvílku zavřel oči. Vyměnil by loď, návnadu a veškerý svůj majetek za to, aby tam někdo té noci zastavil a Stevovi pomohl.

„No jo, krucinál.“ Jerry se podrbl na klíční kosti a ztěžka polkl. Jen se tam mrkne. Čistě proto, aby se ujistil, že je všechno v pořádku.

Jerry přešel po palubě a vnímal každý zvuk, který vydávaly jeho šouravé kroky. Probíral se rybářským náčiním, a přitom nespouštěl ze *Staré Eileen* oči. Mozolnatýma rukama zkušeně nahmatl harpunu, sevřel ji a hned se cítil líp, když měl nějakou zbraň. Na to, aby se bál, byl moc starý. Ale nic vás nevrátí do dětství tak jistě jako skřípající stará loď uprostřed oceánu.

Vrazil si harpunu pod paži a začal spouštět na vodu přídatný člun. Zůstane na cizí palubě jen chvíli, než vzbudí někoho z posádky, a pak se hned vrátí na svou loď. Dobrý skutek pro dnešek splněn. Vlastně spíš možná na celou dekádu.

Jerry se zapřel o kulaté okénko na *Eileen* a pak s hekáním přešel přes zábradlí na její palubu. Byla liduprázdná, až na oranžový záchranný kruh přivázaný k zádi. Nahoře na něm bylo černým písmem napsáno *Stará Eileen* a dole kurzívou:

Unwind Yachting Co.

Bezpečně i v největší bouři!

Nikde ani živáčka, Jerry se tedy ještě naposledy rozhlédl po palubě a pak našel schůdky do podpalubí pod kokpitem.

V podpalubí našel úhledný kapitánský můstek bez kapitána. Uprostřed stolku však ležel lodní manifest otevřený na první stránce.

Lodní manifest – Stará Eileen

Skipper – kapitán Francis Ryan Cameron (55)

První důstojník – MJ Tuckettová (67)

Posádka – Alejandro Matamoros (54), Nicolás de la Vega (22)

Cestující – Lila Loganová Cameronová (54), Francis Rylan Cameron (17), Taliea Indigo Cameronová (17)

Sedm duší. Sedm duší na palubě *Staré Eileen* a ani jediná neodpověděla na volání vysílačkou, jež mrtvě spočívala na manifestu jako amputovaná končetina. Jerry ji zvedl a vtom ucítil v zátylku ledový pramínek potu.

Šňůra byla přeríznutá.

Jerry sevřel harpunu, až mu zbělely klouby. Na moři se stávají zlé věci. Bouře zabíjejí a bratři se mohou utopit.

Jenže šňůru od vysílačky moře asi přeríznout nedokáže.

Jerry se plížil luxusním salonem až ke dveřím, které nemohly vést jinam než do kajuty. Ruka mu na chvílku sklouzla ze spouště harpunu, aby mohl naladit vysílačku na kanál 16, mezinárodní námořní tísňový kanál pro případ nouze.

Jistota je jistota.

Otevřel dveře kajuty.

Kapitánská kajuta. Velká postel s tmavomodrou pokrývkou a smetanovými prostěradly. Byla tam i sametová pohovka vyrobená na míru, aby se vešla do těsného kouta. Na nočním stolku ležela otevřená rtěnka a kutálela se sem a tam v rytmu pohupování lodi. Zřejmě patřila ženě, která kajutu obývala.

Nikdo tam nebyl. Žádný spící kapitán, ani člen posádky s omluvou na rtech, všude mrtvo. Že by zkrátka... zmizeli?

Jerry zkontroloval vedlejší kajutu. V ní byla dvě samostatná lůžka se stejnými tmavomodrými přehozy. Jedno bylo rozestlané a válely se na něm knihy. Druhé bylo vzorně po vojensku ustlané. Zpod polštáře vykukoval skicák otevřený na kresbě jakési příšery.

Jerry si otřel čelo hadrem, který nosil v kapse košile, a bylo mu úplně jedno, že na něm zůstala zaschlá mečouní krev. Měl by okamžitě vyrazit dál a zavolat tu zatracenou pobřežní stráž.

Musel se vědomě donutit ke klidu a soustředit se. Ano, dělá správnou věc. Kapitán by mohl být třeba v bezvědomí a potřebuje pomoc. Zbývalo jen pár dalších prostor.

Jenže i poslední kajuta byla opuštěná.

Jerry nakoukl do kuchyňky i do útrob lodi pod podlahou a už mu moc míst na kontrolu nezbývalo.

Koupelny. Každá ze tří kajut má určité vlastní koupelnu, a on zatím ani do jedné nevstoupil. Dlaně, v nichž svíral harpunu, se mu potily. Vracel se, kudy přišel. Nejprve zkontroloval koupelnu posádky, pak tu u kapitánské kajuty, a nakonec u kajuty se dvěma postelemi a kresbou příšery.

Strčil hlavu do dveří poslední koupelny a nahlédl dovnitř.

V zrcadle spatřil vlastní odraz pod karmínově rudými slovy, jimiž kdosi zrcadlo počmáral.

Jerry pocítil zvláštní tíhu v žaludku a zaplavil ho pocit hrůzy, je- muž se třicet let vyhýbal. Harpuna mu vyklouzla z ruky, když sáhl po vysílačce, neschopný odtrhnout pohled od vzkazu na zrcadle.

Spas sv0u duSi

NÁZOR: Na moři jsou si všichni rovni

(proč nejnovější katastrofa v Atlantiku vypadá jako zlá K-A-R-M-A pro jedno procento populace)

Mike Grady

Cameronovi – čtyřčlenná rodina populární televizní herečky Lily Loganové a multimilionáře, podnikatele Francise Camerona – byli nahlášeni jako pohřešovaní poté, co byla 9. června v časných ranních hodinách nalezena jejich luxusní plachetnice osmdesát mil od pobřeží zcela opuštěná a liduprázdná. Příslušné úřady i novináři se okamžitě pustili do práce. Už začátek letošní hurikánové sezóny byl v Atlantiku bouřlivý. Očekávaný silný hurikán znamená pro vyšetřovatele této záhady zápas s časem, což se podobá případu *Titanu*, neblaze proslulé ponorky, která implodovala s pěti pasažéry na palubě při ponoru k vraku *Titaniku*. Svět pak ještě dlouho rozebíral *Titan* a jeho movité oběti a tato nejnovější oceánská záhada má potenciál způsobit srovnatelný rozruch.

Jak Francis Cameron, tak jeho žena Lila pocházeli ze skromných poměrů, ale díky zábavnímu průmyslu, podnikatelskému světu a starému dobrému americkému snu oba přímo raketovou rychlostí vystoupali do nejbohatších sfér. Stali se součástí onoho zlomku Američanů, kteří vlastní několik rodinných sídel (vilu v Palm Beach, bungalov v L. A. a elegantní chatičku v Aspenu, pokud by to někoho zajímalo) a nadto i superluxusní

plachetnici za několik milionů dolarů, jež se včera ráno našla zcela opuštěná. Nehodlám zde ani v nejmenším tvrdit, že pokud jde o redukci nepotřebných společenských elit, odvádí Atlantský oceán lepší práci než Bůh nebo daňový úřad; rozhodně však chci předeštit obecnější problém. Zatímco příslušné úřady se snaží přijít na kloub tomu, *jak se to stalo* a *kam se ti lidé poděli*, moje otázka, drahý čtenáři, zní takto: *Proč právě Cameronovi?*

KAPITOLA 2

Tia Cameronová

Volací znak: Náprstek

Den před vyplutím

Stará Eileen na Tiu Cameronovou čekala. Tia cítila, jak ji loď přímo magicky přitahuje, už když sešla na molo maríny v New Havenu. Takhle nějak se musí cítit vlny, když se vzdouvají nesmírně vysoko, aby se pak hnaly zpátky k pobřeží a roztrřštily se v písku.

Je v tom něco nevyhnutelného.

Když táhla kufr po dřevěném molu a její ostražitý pohled spocínul na rodinné jachtě, cítila, jak se pod školní uniformou potí v podpaží.

Stará Eileen zde trůnila jako labuť mezi racky, dokonale tvarovaná, označená úhledným zlatým písmem, zkrátka tip top. Pořádně ji vymydli a naleštili do oslňující bělosti. Linula se z ní jemná citrusová vůně čisticích prostředků. Vypadala stejně velkolepě jako v den, kdy ji Tiin otec koupil – tehdy byli ještě Tia s Rylanem malí. *Stará Eileen* se od té chvíle stávala každé léto součástí jejich životů,

podobně jako v jiných rodinách třeba lyžařské sruby nebo plážové bungalovy.

Jenže letošní plavba bude jiná než všechny ostatní. Tentokrát nepůjde o výlet pro děti kolem pobřeží nebo o dovolenou v zátoce. Letos poplují celý týden na širém moři na počest toho, že s bratrem odmaturovali a nyní se jim otevírá svět.

Pro Tiu Cameronovou znamenala tahle plavba důležitý mezník. Svého druhu konec.

„Moje nádherná dcerunka!“ zahlaholil z paluby matčin soprán.

Tiina matka balancovala na přídi na špičkách, jednou rukou si přidržovala klobouk proti slunci, druhou nadzvedávala sluneční brýle Saint Laurent ve tvaru srdíček. Při pohledu na ni si Tia hned vzpomněla na lodní deník, který si s Rylanem vždycky vedli a kam zaznamenávali popisy všech na palubě a jejich volací znaky.

Lila Loganová Cameronová

Filmová hvězda a matka dvou dětí

Volací znak: Kasiopeia

Důvod: Mytická řecká královna, která se chvástala tak strašně, až její dcera Andromeda skončila v řetězech přikovaná k útesu ve vodách plných mořských příšer.

Nebo, což byla Rylanova oblíbenější charakteristika, *zoologický druh: medúza. Přebásněná. Průzračná. Smrtící.*

Jakmile Tia překročila úzkou lávku na loď a přiblížila se k matce na dosah, Lila ihned uchopila její obličej do dlaní a políbila ji na obě tváře. Posléze oznámila: „Holčičko moje drahá, ráda bych ti namíchala drink. Co by sis dala?“

„Cokoli kromě čaje.“

Lila se rozesmála. „V tom případě to budou dvě jahodové daiquiri. Minutku! Dej si kufr do kajuty.“

Tia vláčela kufr po schůdkách do podpalubí. „Fajn, mami.“ Zнала Lilu Loganovou příliš dobře a raději jí ten teatrální výstup ne-kazila.

Dvířka ke schůdkům byla otevřená, takže do salonu pod nimi proudily sluneční paprsky. Tia dolů nejdřív strčila kufr, pak slezla za ním a prošla salonem a chodbičkou do prostřední kajuty. Bratr už si na své polovině pečlivě vybalil věci. Dokonale složené měl i plavkové kratasy. Na palubě nebyla žádná služebná a Tia si nedokázala představit svého rozržitého zasněného bratra, jak soustředěně skládá každý kus svého oděvu včetně plavek.

A nepřipadalo v úvahu, že by to udělala jejich matka.

Když Tia vylezla zpátky na palubu v puntíkových bikinách, Lila byla elegantně naaranžovaná na palubě nad navigační kajutou ve dvoudílných levandulových plavkách. Posadila se, aby k ní dosáhla a mohla jí podat sklenku růžové, sladce vonící tekutiny. Pak si lehly vedle sebe.

„Kde je Rylan a táta?“ Ledové kostky se ve sklenkách s daiquiri melodicky rozcinkaly.

„Jeli se potápět. Rylan pořád ještě nemá za sebou všechny záchranařské dovednostní zkoušky pro potápěče. Určitě se už brzy vrátí.“

Lila natáhla dlouhou paži k dceři a přitukla si s ní. „Ale dost už o nich. Ať žije Tia Cameronová! Čerstvá – a vynikající – absolventka školy svaté Beatrice...“

„Bernadetty.“

„Svaté Bernadetty! Od této chvíle platí, že i kdybys nebyla ani trochu vzdělaná, alespoň tak *vypadáš*, když to máš na papíře.“ Lila vypila sklenku do dna.

Tia jen usrkla. I když jí cesta od internátní školy, budovy z červených cihel utopené mezi stromy, trvala jen dvě hodiny, nebylo to ani zdaleka dost daleko, ovšem stačilo slunce, moře a sladká jahodová chuť, aby se konečně uvolnila. Dívčí školu svaté Bernadetty už má za sebou. Nadobro.

Lila nakrčila nos a dotkla se Tiiných vlasů. „Ty sis odbarvila konečky?“

„Jo.“ Když Tia dnes ráno odjížděla, umyvadlo v jejím pokoji na internátu bylo zbarvené do červena.

„Dovol, abych ti příště zaplatila barvu v salonu, jo?“ Lila si hodila přes rameno pramen svých hedvábných vlasů v barvě pšenice.

Tia si snad pomiliontě živě představila, jaký by mohl být její život, kdyby se matce víc podobala. Lila Cameronová byla klasickým prototypem krasavice – hebké vlasy a ještě hebkí pleť, drobná křehká postava. V kombinaci s jemným dívčím jménem *Lila Loganová* se zdálo, že snad každou chvíli začne levitovat. Tia ovšem nic z toho nezdedila. Byla menší a plnější, s hrubými tmavými vlasy, které se jí až po půltuctu pokusů o odbarvení podařilo zbarvit do červena – tedy pouze jejich roztřepeně konečky.

„No páni, jestli to nejsou úchvatné a odvážné holky Cameronovy!“

Tiin otec se zjevil na plaveckém žebříčku na zádi v plné potápěčské zbroji: obtaženém neoprenovém obleku se zpola splasklým žaketem – kompenzátozem vztlaku. Pod paží třímál zářivě oranžové ploutve, které připomínaly nějakého podivného ptačího tvora.

Tia do sebe hodila zbytek daiquiri.

Kapitán Francis Ryan Cameron. Z žebráka boháčem, nejvyšším šéfem vlastní lodní charterové společnosti a majitelem Staré Eileen.

Volací znak: Midas

Důvod: Známý bájný král, jehož pouhý dotek stačil k tomu, aby proměnil všechno ve zlato. Nebo také ryba cykláda zvaná midas, o níž je známo, že je všežravec, brání své teritorium a mění barvu.

Lila nasadila stejný perlově bělostný úsměv jako její manžel a zvedla se na loktech. „Ach, a tady máme kluky Cameronovy, dva nesmělé gentlemany!“

„Rád tě vidím, Tio. Jaká byla cesta?“ Francis odhodil ploutve a pustil se do svlékání neoprenu.

„Bezva,“ odpověděla Tia a soustředila pozornost za otcova záda, protože doufala, že se tam každou chvíli vynoří Rylan.

Což se také stalo, zlehka se přehoupl přes okraj lodi a z černých vlasů mu crčela voda. Kapky se mu koulely po tváři jako perličky. Stáhl si neopren jako had kůži nebo selkie ze skotských legend plášt a upřel na ni své velké moudré soví oči.

Francis Rylan Cameron. Syn, bratr.

Volací znak: Střevle

Význam: Malá, plachá sladkovodní ryбка. Neškodná a rychlá. Vtipná poznámka: Má zuby až vzadu v krku.

Tia se zvedla. Rylan přešel palubu, sklonil se a sevřel ji v náručí. Když se odtáhl, jeho úsměv byl přímo elektrizující, téměř viditelně jiskřivý, mihotavě proudil od něj k ní a ona jej opětovala.

Jenže něco bylo jinak. Vyrostl. Na bradě měl škrábnutí – zjevně po holení. *Odkdy se Rylan holí?* A byl snad hubenější než loni v létě.

Rylan ji k sobě znovu přitáhl a mumlal jí do vlasů: „Stýskalo se mi po tobě.“

Je rozhodně hubenější.

„Jaké bylo potápění?“ zeptala se.

Francis odpověděl místo něj. „Už udělal pár záchranářských zkoušek. Potřetí je to teprve ono, co, Tio?“

„Jasně.“

Francis přešel přes palubu, a jakmile se vyprostil z neoprenu a sundal ze sebe výstroj, konečně dal své dceři škrábavou pusku na temeno. Stejně poškrábal rašicím strništěm i tváře své ženy a ona ho od sebe okamžitě odehnala. „Hned se ohol!“

Tia odložila prázdnou sklenku od daiquiri na střechu lodního salonu. Přitáhla Rylana k zábradlí a pak do něj bez varování strčila, takže spadl pozpátku do vody v přístavišti. Potřebovala s ním mluvit. Sama.

Rylan se vynořil a prskal. „Co blbneš?“ křičel a rozhlížel se na všechny strany, aby zjistil, jestli jim přístavní dělníci nevynadají.

Žádný v blízkosti nebyl. Koneckonců dnes už museli jednou dělat, že nevidí, jak se Rylan a Francis rychle jednorázově potopili pod loď v rámci zkoušky dovedností. Ve většině marín je z bezpečnostních důvodů zakázáno potápění s bombami nebo plavání vůbec. Jenže místní dělníci věděli, že Cameronovým, přesněji Francisově firmě *Unwind Yachting*, patří polovina lodí z maríny.

Tia se vrhla za bratrem a cákla na něj teplou vlnu.

Protáhl obličej a jen plival. „Proč tohle děláš?“

Doplavala k němu a tukla ho do hlavy. „Jen abych se ujistila, že jsi tadyhle pořád naživu.“

Rylan jí odstrčil ruku. Šlapal vodu a upíral na ni něžné oči.

Tia se ohlédla na rodinnou loď. Rodiče spolu na palubě flirtovali. Alejandro Matamoros, Francisův nejlepší přítel, obchodní partner a uznávaný kulinářský génius, byl dole v podpalubí. Tia věděla, že vaří a připravuje hostinu. První důstojnice MJ přijede zítra spolu s Erniem, zkušeným námořníkem a rodinným přítelem. Nakonec jich bude celkem sedm a vyplují z místa srazu v Connecticutu do dalšího domova Cameronových v Palm Beach. Francis a Lila si najali posádku, která jim loď převezla až do New Havenu, aby tam všichni mohli doletět a plavit se na jachtě na Floridu sami.

Tia doplavala přímo před bratra. „Až budeme mít tohle všechno za sebou, dovolenou, naše narozeniny, zkrátka všechno...“

Syčivě se nadechla. Teď už není cesty zpět.

„Zkrátka až bude po tomhle všem, odcházím, Ry. Odcházím a chci, abys šel se mnou. Za chvíli nám bude osmnáct. Dostudovali jsme. Zvládneme to.“

Rylanovi zmizela z tváře všechna barva. Najednou zbělel do stejného odstínu jako trup lodi.

Tia ho popadla za rameno. „Nemusíš se rozhodnout hned. Víím, že je to velká věc, ale všechno jsem pořádně promyslela a...“

„Ne,“ zašeptal Rylan.

Tia s ním maličko zatřásla. „Rylane, jenom pomysli na...“

„Nemůžu,“ zamumlal a hlas se mu třásl tak, až se Tie sevřel žaludek.

Tohle nečekala. Vždycky se jejím plánům podřídil. Jenže v uplynulém školním roce strávil víc času s Francisem a Lilou než s ní a představa, že je navždy opustí, pro něj byla nesnesitelná. Tia ho na tu myšlenku bude muset pomaloučku polehoučku připravovat.

„Tio,“ promluvil přiškrceně. Reagoval na její mlčení. „Vždyť jsi sotva přijela. Nemohli bychom to probrat později? Prosím.“

„Bezva. Samozřejmě.“ Nechala ho odplavat k palubnímu žebříku na lodi.

Možná, že v téhle chvíli si Rylan nedokáže představit svět venku mimo ten, který vybudovala rodina Cameronových. Ale zítra vypluje *Stará Eileen* z přístavu na otevřené moře. Za týden pak zakotví ve West Palm Beach a všech sedm jich vystoupí zpátky na pevninu. A po oslavě jejich narozenin pátého června se Tia s Rylanem vpaří a svět mimo jejich rodinu už přestane patřit jen do říše snů.

KAPITOLA 3

Rylan Cameron

Volací znak: Střevle

Den před vyplutím

Francis Rylan Cameron seděl na podlaze v kapitánské koupelně a kreslil do skicáku, zatímco si jeho matka pečlivě mazala krémem lokty a obličej. Rylan měl kolena přitažená k hrudi, jednu tužku v ruce a druhou v zubech.

Kreslil Tiu. Byla pod vodou, vlasy rozevláté za hlavou, ruku napřaženou k hejnu pudrově modrých tlustých bodloků.

Lila sklopila zrak k jeho kresbě. „To je rozkošné, miláčku,“ řekla a ruka lehká jako pírko na chvilku spočinula na Rylanově hlavě.

Naklonil se vstříc matčinu pohlazení, ale kreslil dál, tužka klouzala po papíře, podvodní svět pod jejím dotekem nabýval své zvláštní rozmazané podoby.

Takhle kreslit ho uklidňovalo. Poprvé to zkusil před osmi lety, když Francis pořídil *Starou Eileen*. Tia ho pobízela, ať si koupí omlouvánky, aby se na lodi rozptýlil a netrpěl mořskou nemocí, a za-

bralo to. Teď už měl skicák, mimo jiné plný obrázků rodinných příslušníků, ryb a delfínů, bílých plachetnic a pokladů pohřbených pod vodou, a poslední dobou kreslil hlavně sestru, po které se mu tři čtvrtě roku hrozně stýskalo.

Na tomhle obrázku plavala Tia před ním k modrým bodlokům a ani se nenamáhala po něm ohlédnout.

Utíkala.

Rylan přitiskl hrot tužky k papíru větší silou a klouby prstů mu zbělely jako vrcholky hor.

Kdykoli si představoval budoucnost, Tia byla vždycky její součástí. To ona byla zdrojem jeho pocitu klidu a bezpečí snad tisíckrát od chvíle, kdy vloni v srpnu sledoval, jak její tryskáč odlétá do Connecticutu. Na podzim spolu půjdou na Pepperdine. Rylana přijali na pět nebo šest škol, kam si podal přihlášku, některé patřily k těm nejlepším z nejlepších, ovšem Tia se hlásila jen na Pepperdine, a to až po jistém nátlaku rodičů, kteří ji dost naléhavě přemlouvali, takže proto půjdou právě tam. Víkendy budou trávit v domě u pláže v Malibu, zase se budou donekonečna dívat na seriál *Myšlenky zločince*, a když se jim nepodaří usnout, budou vyrážet na dlouhé půlnoční projíždky autem. Konečně zase budou žít jako za starých časů, jenže líp.

Až na to, že Tia teď dostala chuť vyzkoušet, jaké to je mimo domov. Copak v době své nepřítomnosti zapomněla na všechno dobré, co v jejich rodině je?

Rodina Cameronových stála za to. Rylan musí Tiu do jejich narozenin přimět k tomu, aby změnila názor.

Lila si dlouze, hvízdavě povzdechla. Rylan zvedl hlavu a ona vklouzla vedle něj.

Takhle to mezi Rylanem a matkou chodilo často. Byli tou tišší polovičkou rodiny. Tou mírnější. Matka se mu svěřovala a on se svěřoval jí. Panovalo mezi nimi porozumění, byť se Rylana občas zmocnil pocit provinilosti, že se ještě v sedmnácti drží matčiných sukni.

„Co se děje?“ zeptal se Rylan.

„Ale nic. Vůbec. Jen tak přemýšlím.“ Lila se podívala do skicáku a uznale přikývla. „Ty jsi fakt hodně dobrý.“

Ozvalo se dvojí ostré zatukání na dveře a Lila ožila jako květina na slunci. „Dále! Jsme v koupelně!“

Do kajuty strčil hlavu Alejandro a tázavě zvedl dokonale upravené černé obočí. Byl to vysoký muž s impozantní hlavou a černými kudrnatými vlasy. Měl krásně naolejovanou bradku a tričko bez rukávů mu odhalovalo pestré tetování krakena, který se mu vinul od levého ramene až k zápěstí.

Když byli Tia s Rylanem malí, Alejandro se s nimi díval na *Hledá se Nemo*, a kdykoli měli noční můry o žralokovi se zubatým úsměvem, pečlivě je přikrýval a sliboval, že kdyby je náhodou někdy taková příšera napadla, dobrovolně se jí sám nabídne jako návnada.

Rylan a Tia mu přidělili volací znak Žraločí návnada.

Alejandro ukázal palcem za sebe. „Víte, že tam venku je celý svět? Západy slunce a plachetnice. Ale vidím, že vy dva jste se rozhodli strávit večer na podlaze lodní toalety.“

Lila elegantně zvedla paži, kuchař ji uchopil a pomohl jí vstát. Její bílé plážové šaty za ní vlály jako plachta.

„*Estás radiante*,“ řekl jí Alejandro.

„*Podría decir lo mismo de ti*,“ odpověděla Lila dokonalou španělštinou. Políbila ho na obě tváře. „*Como va la cena?*“

„*Está lista*.“ Alejandro pohlédl na Rylana. „Než se půjdete najíst, chtěl jsem se na něco zeptat... kvůli dortu.“ Ztišil hlas do spikleneckého šepotu.

Rylan zasunul tužky do spirálové vazby svého skicáku. Tia si nepřála žádnou velkou oslavu maturity, protože dostávala vysvědčení ve stejný den jako Rylan – minulou sobotu. Když Francis navrhl, že buď on, nebo Lila poletí do Connecticutu a ten druhý zůstane na Floridě, Tia napsala do rodinného chatu, ať se neobtěžují.

Namísto toho si tedy předají dárky dnes u večeře a dopřejí si dort a šampaňské, aby pokřtili nadcházející plavbu.

Decentní a elegantní nápad, charakterizovala jej Lila (svými dvěma oblíbenými slovy).

„Bude mnohapatrový, že?“ řekla Lila a zvedla ruce, aby naznačila výšku dortu podle svých představ. „Udělals všech dvanáct pater? Za každý školní rok jedno?“

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Alejandro s pobaveným úsměvem. „Teď ho musím jen dozdobit.“

Lila vyhrkla: „Domácí polevou z máslového krému. A máš ty malé čokoládičky ve tvaru růží? Nebo třeba begónií?“

Alejandro se uchechtl a potřásl hlavou. „Přirozeně. Co ty, Rylane, nenapadá tě ještě něco?“

Rylan se na oba usmál. „No, nevím. Nemá ráda... jahody?“

Alejandro zatleskal. „Perfecto! Dvanáctipatrový dort s ručně šlehanou polevou, čokoládovými kytičkami, jahodami, a možná bychom ho nahoře ještě mohli přizdobit jedlým plátkovým zlatem, co vy na to?“

Lila pohodila hlavou. „Nevidím důvod, proč ne.“

Alejandro mrkl na Rylana a zamířil ke dveřím. „Tak si jděte užít svých prvních pár chodů a já pak ten dort přinesu, až bude hotový.“

Rylan listoval skicákem a zastavil se u nejlepšího Tiina portrétu. Vytrhl ho a neobyčejně pečlivě ho složil, aby se mu vešel do kapsy jachtařských kraťasů.

„Tak šup šup, jde se na hostinu, drahoušku,“ vybídla ho Lila, vzala ho za ruku a společně vyšli nahoru na palubu.

Francis a Tia už seděli u stolu. Francis udělal rozmáchlé gesto, aby se Rylan posadil na své obvyklé místo po jeho pravici, vedle Tii.

Na stole byl prostřený ubrus, na něm skleněné nádoby a ubrusky v barvě moře. Na všech čtyřech prostíráních byla nabídka stejných předkrmů – francouzská humrová polévka bisque na bílém víně, glazovaná karotka, pečená artyčoková srdíčka a tlustý krajíc

mandlového kváskového chleba. Každý měl připravenou i štíhlou sklenku na šampaňské naplněnou téměř po okraj, takže když Lila pozvedla tu svou k přípitku, tekutina v tenkém skle ve slunci krásně zářila.

„Na naši první společnou rodinnou hostinu v plném počtu od... božítku... od srpna! Na zdraví, zlatíčka.“

Francis si s ní přitukl a předvedl v úsměvu všechny dokonalé zuby. „Na Cameronovy!“

„Jo. Na nás,“ řekla Tia a pohlédla přímo na Rylana.

Přitukli si a všichni se napili.

„Rylane, pověz sestře o tom potápění, co jsme naplánovali,“ vybídl syna Francis a vzápětí zanořil lžící do polévky.

Rylan zvedl hlavu. Zatím naplánovali šest ponorů, jeden lepší než druhý. „Poprvé se budeme potápět za pár dní, kousek od toho soukromého korálového útesu s různými jeskyněmi a podmořskými útvary. Možná tam budou i nějaké tunely, kterými můžeme proplouvat.“

„To je super,“ pronesla Tia s plnou pusou chleba.

Další potápění bylo naplánováno v podmořské přírodní rezervaci nedaleko pobřeží Georgie a pak ještě v další, pokud ji najdou, která proslula výskytem žraloků vouskatých. Rylan jim všechno podrobně vysvětloval a až pak mu došlo, že ostatní už dojedli a dávají si druhou nebo třetí sklenku šampaňského, zatímco on ještě ani nevzal lžící do ruky.

„Jako dezert budeme mít velkou specialitu,“ řekla Lila Tie. „Doufám, že tam máš ještě místo.“

Tia se poplácala po břicho. „Na dezert jsem si tam nechala velký prostor, mami.“

Lila vstala ze židle. „Přivedu Alejandra.“

Rylan sáhl do kapsy. „Já pro tebe mám... malý dárek.“ Předal Tie složený obrázek.

„No páni, Ry...“

Tia si ho rozložila na klíně, uhladila ho a Rylan sledoval její reakci. Nakreslil ji podle selfíčka, které mu Tia poslala ze školy. Je na něm v uniformě, kravatu má povolenou, límeček rozepnutý, vlasy rozpuštěné na ramena. Zvedá jedno obočí a ze rtů jí visí nezapálená cigareta.

Ta fotka byla fantastická, a ještě úchvatnější bylo její provedení ve stylizované kresbě. Tia vypadala podrážděně, ale přitažlivě jako filmová hvězda.

Jako Lila.

Francis se naklonil, aby na kresbu lépe viděl. „To jsi ty? Co to kouříš?“

Tia papír otočila, aby Francis její černobílý portrét viděl opravdu dobře. „Kokain. V obalu od žvýkačky.“

Rylan v sobě dusil smích s plnou pusou šampaňského. To poslední, co potřebují, je provokovat Francise ještě před samotným vyplutím.

Otec zvedl prst, ale přerušila ho Lila, která znovu připlula ke stolu. Za ní pomalu kráčel ledově klidný Alejandro s obrovitým chvějícím se dortem.

„Jé, vy jste si začali dávat dárky beze mě!“ Lila se zatvářila zamrouceně až do té chvíle, než Tie při pohledu na ten kymácející se veledort klesla čelist.

„No to mě podrž, Alejandro...“

Rylan vstal, aby mu pomohl, jenže Alejandro už opatrně pokládal své mistrovské dílo na střechnu salonu a kapitánského můstku.

„*Sopresa!*“ zvolal a otíral si ruce. „Dvanáctipatrový dort z nadýchaného janovského piškotového těsta s ručně šlehaným máslovým meringue krémem s polevou z bílků, zdobený čokoládovými růžičkami, jedlým zlatem a jahodami.“

Sourozenci nadšeně tleskali a Alejandro zvedl ruce, jako by se vzdával, ovšem bylo to gesto falešné skromnosti. Pak se teatrálně uklonil.

„Užijte si ho, dokud můžete,“ poradil jim Francis, když se Rylan zvedl od večere, ukrojil si obrovský kus a ještě si přidal jahody. „Jakmile vyrazíme na moře, takhle extravagantní pokrmy už nedáme moct připravovat.“

Alejandroví zacukaly koutky. „My? Nevěděl jsem, že mám kuchtka.“

Lila se zachichotala a položila ruku na Alejandrovu vytetovanou mořskou obludu. „Věř mi, Alejo, to fakt nechceš, aby se můj manžel pohyboval byť jen v blízkosti kuchyně.“

Francis vážně přikyvl. „Anebo ještě horší varianta – v blízkosti dortu.“ A náhle hrábnul do krásného piškotového mrakodrapu a nabral si celou hrst.

Lila vyjekla, ale dortový útok nemířil na ni.

Rylan se sklonil a kus dortu mu prolétl nad hlavou. Popadl prázdný talíř jako štít, ale v tu chvíli už byla po jeho boku Tia a svůj vlastní kus dortu třímala nad hlavou tak, že připomínal pěst armádního generála v rukavici. Namířila nebezpečně blízko otcovu obličej, čímž byla dortová válka oficiálně zahájena.

Lila se skrčila za Alejandra, kterého použila jako kryt. Ten se jen dobrosrdečně chechtal, zatímco Francis a Tia rvali jeho dílo na kusy. Mít čas, Rylan by se mu omluvil, ale kdykoli se odvážil odvrátit pohled od bojiště, skončil s dortem ve vlasech.

„Alejandro strávil přípravou toho dortu celé dny!“ křičela Lila.

„Ach, to mě strašně mrzí, mami.“ Tia strčila ruku do hromady, která zbyla z dvanácti pater. „Měli jsme ti něco nechat.“

Lila se pod krepkou krásného bílého klobouku proti slunci rozšířily zorničky. „Poslouchej, Talieo Indigo Cameronová...“

Tia zamířila a Rylan jí stál v zádech.

Lila se rychle rozhodla. Raději než se pokoušet utéct před dětmi, které by se hnaly za ní, ze sebe rychle strhla jak klobouk, tak průsvitný plážový županek. Vypadala jako semínko pampelišky s utrženým chmýřím. Obě děti se na ni vrhly a pomazaly ji celou

krémem z dortu, jako by to bylo opalovací mléko. Francis jen odhodil klobouk a župánek stranou, aby nedošly úhony. Patrně odhadl, že manželka by raději uchránila svůj oděv než sebe.

Rylan se nedokázal přestat smát. Liliny výkřiky dosahovaly operních výšek, nad nimiž bybledla závistí i Christine Daaé z Fantoma opery. Jenže krom toho se taky hystericky smála jako všichni ostatní.

Tia a Rylan matku pustili. Marně se pokoušela je zpražít pohledem, jímž by jim naznačila, že udělali velkou chybu, protože ji už nemohli brát vážně, když měla plavky zapatlané krémem a vločkami zlata.

„Francisi, podej mi hadici.“

Tia popadla Rylana za ruku, celá bez dechu. „Honem, běž, běž!“

Řítíli se po schůdkách do podpalubí a zachránili se právě ve chvíli, kdy Francis Lilu vyzbrojil a ona na ně namířila proud vody.

Rylan bleskurychle zavřel dvířka a už vrávorali do salonu a chichotali se jak malí.

„Rozhodně jsme vyhráli.“ Tia cvrnkala prsty do drobečků na svých slunečních brýlích.

„Ale ustoupili jsme,“ zdůraznil Rylan. Nemohl popadnout dech a pokoušela se o něj závrať.

Právě tohle chceš opustit, pomyslel si a upřeně se na sestru zadíval. Tudíž to vůbec nevyznělo jako impulzivní gesto, když se dotkl její ruky a řekl: „Zůstaň.“

Tia mu stiskla ruku. Vypadala ještě starší a divočejší, než jak si ji Rylan pamatoval.

Zavrtěla hlavou a on vnímal, jak se mu těsně pod žebry svírá srdce.

„Zůstaň *ty se mnou,*“ kontrovala.

Jenže to nemohl, rozhodně ne v případě, že by odešla, protože Tia ohledně jejich rodiny jednu věc nepochopila. Cameronovi jsou lidi, které zkrátka nelze opustit.

KAPITOLA 4

Lila Loganová Cameronová

Volací znak: Kasiopeia

Den před vyplutím

„To je ale pohroma,“ prohlásila Lila a otírala manželovi z brady krémovou šmouhu.

Francis pokrčil rameny a nabral si palcem kousek zničeného dortu, aby ho ochutnal. „S Tiou je vždycky všude nepořádek.“

Alejandro vzal hadici a začal ostříkovat palubu. „Ty sis začal, Francisi.“

Francis se zazubil a hledal nějaký hadr, aby mu s úklidem pomohl.

Lila se na ty dva usmála a přinesla si župánek i klobouk proti slunci.

„Ještě jsme neskončili s rozdáváním dárků.“

„A nikdo nejedl dort,“ dodal Alejandro.

„Jím ho právě teď.“ Francis vzal ze stolu polévkovou lžici a teatrálním gestem předváděl, jak ji zarývá do toho, co z dortu zbylo.

Lila balancovala mezi hromádkami krému na palubě jako v minovém poli, aby zavolala na děti do podpalubí. „Tio! Rylane! Pojďte pomoci Alejandrovi uklidit ten váš svinčík. Pak dojde na dárky.“

Teprve při slovu ‚dárky‘ dvojčata vyběhla zase na palubu.

Když se většina dortu spláchla do vody v maríně, potomci se usadili u stolu a Lila vytáhla malou sametovou krabičku, která byla sama o sobě tak hezká, že nemělo cenu ji vůbec balit.

Tia ji otevřela a našla v ní náušnice. „Páni,“ vydechla.

Lila je vybrala v klenotnictví před několika měsíci. Byly jednoduché. Elegantní. Každou náušnici se šroubkovým uzávěrem tvořila vzácná perla z jižních moří zasazená ve zlatě. Jejich cena byla určitě pětimístná. Lila si účet neprohližela úplně podrobně.

„Perly se hodí pro ty, kdo se narodili v červnu,“ vysvětlovala. „A já vím, že se svým otcem sdílíš lásku k moři.“

Doufala, že šperky pozvednou Tiin námořnický styl od triček na uzal a kraťásků odhalujících zadeček k něčemu elegantnějšímu, co by se hodilo k tak krásnému šperku. Musela v duchu přiznat, že zvolit obyčejné perlové pecičky do uší pro ni bylo hodně náročné. Jen co dorazí k floridským břehům, vybere pro své děti k narozeninám mnohem extravagantnější kousky.

Rylanovi Lila podala balíček ve zlatém papíře. Rozbaloval ho tak, aby papír nepotrhal, dloubal nehtem do lepicí pásky a opatrně dárek vytáhl. V papíru byl složený kardigan v jeho oblíbené tmavomodré barvě a kašmírový propínací svrchník od Bergdorfa. Lila se domnívala, že by se právě na této plavbě mohl hodit. Její syn bude elegantní a zároveň mu bude teplo.

Rylan si přitiskl luxusní oblečení k hrudi. „Děkuju,“ řekl šťastně.

Lila byla na dárky přeborník – aspoň dle svého názoru. Zdálo se ovšem, že nikdo pořádně nechápe, jaký dárek by chtěla *ona sama*, ale pokud šlo o ostatní, dokázala se jim jen podívat do očí, aby

odhalila jejich největší touhu, a pak se ještě postarala, aby dotyčná věc byla co nejkrásnější.

Tia chtěla být důležitá, což se klidně dalo brát jako krásná. Rylan chtěl být opečovávaný. Francis chtěl víc všeho, co už měl, a Alejandro...

Lila na kuchaře po očku pohlédla.

Po všech těch letech, kdy se mu nabízelo totéž bohatství a vliv, jichž Francis dosáhl sám a s velkým úsilím, se zdálo, že jediné, po čem Alejandrovo srdce prahne, je hezká kuchyně a místo v rodině Cameronových.

Kolik mužů by si vybralo život soukromého kuchaře, kdyby měli možnost dávat si veškerá jídla připravovat někým jiným?

„Hodí se pro piráty.“ Tia krabičku zaklapla. „Díky.“

„Já mám pro každého jeden dárek,“ vyhlásil Francis a vstal, aby otevřel jeden z úložných prostorů v palubě.

„Sleduj, jak se mu záhadným způsobem podařilo ukrýt v podpalubí ferrari,“ zažertovala Tia směrem k Rylanovi.

„Vzhledem k té díře v kapotě, kterou utrpěl tvůj lexus, mladá dámo, bych se moc netěšila,“ pronesla Lila, když Francis vytáhl rybářskou výbavu k rybolovu na hlubokém moři. Na jednom prutu se skvěla mašlička.

„Pro tebe, chlapče můj.“ Dřepl si a položil neuspořádanou hromadu třpytek, olůvek a dalších rybářských nezbytností Rylanovi k nohám. „Tentokrát je dokonce ani nebudeme muset po celou dobu sledovat. Můžeme je nahodit na zád a kdokoli, kdo bude stát u kormidla, nám dá vědět, jestli něco netuklo. Bomba, co?“ Spokojeně vstal. „Co myslíš, Alejandro? Dokázal bys vykouzlit nějaký chutný pokrm třeba z tarpona? Nebo ze žraloka?“

Alejandro smotával hadici, ale vzhlédl. „Já ti udělám i oční bulvy tak, že budou chutnat jako ústřice.“

Francis vycenil zuby, ušklíbl se a zvedl ruce. „Tvoje umění nezná mezí, kamaráde. Uvidíme, co chytáme.“

Lila sledovala, jak Rylan ve Francisově stínu chřadne. Podívala se na něj, ale Rylanova skleslost nepolevovala, natáhla tedy ruku a akrylovým nehem štouchla syna do zad. Hned se narovnal.

„A co já, tatí?“ Tia překřížila nohy u kotníků a zaklonila hlavu, takže svůj cukerinový výraz nastavila posledním slunečním paprskům. „Já dostanu pušku na lov bílých nosorožců v Zimbabwe?“

„Jistěže ne, zlatíčko. Nosorožci musí dostat šanci na spravedlivý souboj.“ Francis vylovil něco z kapsy a podal to dceři. „To máš k těm náušnicím,“ řekl.

Lila natáhla krk, aby se podívala, co má Tia na dlani. Byl to zlatý řetízek tenký jako nitka s jedinou perlou z jižních moří zachycenou ve zlatém poutku na zapínání.

Řetízek pocházel od stejného zlatníka jako náušnice, zjevně z jedné sady.

Jenže Francis s ní toho dne na nákupech nebyl, ani se jí neptal, kde svůj dárek sehnala.

Že by se jí díval na výpis z karty?

Lila a Francis nikdy nebyli partnery, kteří se dělí o společné finance. Proč taky? Každý měli vlastní miliony už někdy ve třiceti, když se brali. A teď, i když se Lilina kariéra nevyvíjela podle jejích představ, měla tolik akcií a dividend, že by je jen stěží zpeněžila tak rychle, aby jich citelně ubylo.

Nicméně technicky vzato měli samozřejmě stejného správce hesel. Pro Francise by nebylo obtížné nahlédnout do Liliny platební historie, kdyby moc chtěl.

Jenže *proč* by to měl chtít?

Lila se pátravě zadívala manželovi do obličeje, on si toho všiml a s úsměvem jí pohlédl do očí. Lila mu úsměv oplatila a přitáhla si plážový župánek těsněji k tělu.

Co její manžel hledal?

Právě v té chvíli jí na stole zabzučel mobil. Lila po něm sáhla a přitiskla si ho k uchu, aniž se obtěžovala podívat, kdo volá. Doufala,

že to bude její agent kvůli tomu konkurzu po návratu z plavby, nebo dokonce kvůli smlouvě na další roli.

„Chvilíčku,“ omluvila se Lila rodině a zamířila na příď, tedy na část lodi, která mířila jako střelka kompasu ven z maríny na otevřené moře.

„Haló? Brette?“

„Ne, pardon, Lil. To jsem já,“ ozval se starší, mnohem méně vzrušující hlas. Ernie Carmichael, jeden z Francisových starých zaměstnanců v jachtařské společnosti, který teď v důchodu vypomáhal jako člen posádky na *Staré Eileen*.

„Ernie!“ snažila se Lila skrýt zklamání. „Už jsi v letadle?“

„Ne, víš...“

Něco se dělo. Mluvil nervózně. Dokonce vyděšeně. A proč proboha volá jí, a ne Francisovi?

„Copak?“ Lila si přitiskla telefon na ucho a ohlédla se na Francise a dvojčata. Byli moc daleko, nemohli nic slyšet.

„Já nepřijedu,“ promluvil Ernie konečně.

„Ale... zítra vyplouváme a všechno už je připravené.“ Lila si přehodila telefon na druhé ucho. „Ernie, myslím, že tu plavbu bez tebe nezvládneme.“

„Promiň, ale budete to muset nějak zkusit. Vyříd to, prosím, Francisovi, ano?“

Než stačila odpovědět, telefon oněměl a Lila zůstala ještě chvíli stát na přídi.

„Teda, zněl strašně vykolejeně,“ řekla Lila Francisovi později ten večer. Držela v zubech pár pinetek a spínala si jimi na noc stočené pramínky vlasů, aby měla ráno vlny. „Nakonec se mi ozvala jeho žena a říkala, že Barbara bydlí u nich. Ernieho matka. Má Alzheimer. Strašné. No nic, zkrátka zakopla přes jedno jejich štěně mastifa a Ernie nechce nechat Donnu samotnou, aby se mu starala o matku se zlomeným kotníkem.“